

et Par Dage siden. Han sad med begge Armene paa Bordet og læste ved en lille Petroleumslampe. Den ene Tommelfinger holdt han under Hagen til Støtte.

Han havde om Eftermiddagen skrevet et langt Brev til Stine og fortalt hende om Mødet den foregaaende Aften, „hvormed jeg, saa daarlig og kraftsløs min Tale end var, dog vist ikke har gjort vor kære Herre Skam.“

Langsomt løftede han sit tunge Hoved fra Tommelfingeren. Der var bleven banket paa hans Dør.

Døren aabnedes paa Klem. Den gamle Skomagers hvide Satyrhoved viste sig derhenne med en lille Sømandspibe i Mundkrogen.

„Her er en Dame. Hun si'er, at hun gerne skulde tale med Pastoren. Er De hjemme?“

„Det maa være forkert. Jeg kender ingen.“

„Det er vist en Dame fra Gaden a'. Kanske har De stødt paa henner og gjort henners Bekendtskab. Jeg skal spørre, hvor hun loserer.“

Hovedet trak sig tilbage og kom efter et Par Minutters Forløb igen tilsyne.

„Hun si'er, hun hedder Frøken Frederiksen, og at De kender henner nok. Men hun ser lidt forstyrret ud. Skal jeg la' henner komme ind?“

Mads Vestrup grundede.

Frøken Frederiksen? . . . Pludselig forstod han. Det var Frøken Susse! Han huskede, at han havde set hende den foregaaende Aften ved Mødet. Han havde genkendt hendes Hat og den røde Jaket.

„Bed hende komme ind!“

Hvad mon hun vil mig paa denne Tid af Dagen? — tænkte han lidt urolig.

For tredje Gang kom Skomagerens gamle Hoved tilsyne.

„Damen er væk!“

„Er hun gaaet?“

„Ja, hun stak af uden et Ord. Jeg tror inte, hun var rigtig klog af sig. Hun saae saa forvildet ud af Øjnene.“